

VOOR ALTIJD

Ann De Schryver

Moeke, Oma, Witte Oma

EEN BONDELING VAN WOORDEN EN MOMENTEN ROND HAAR AFSCHIED

10 juli 2025

WELKOM — op de DANK-viering, KATIE

Een mens wordt geboren, ongevraagd.
Een mens leeft een tijd en moet sterven zonder dat hij zijn leven kan
verlengen. Wat is dat leven dat verloopt tussen wieg en graf?

Er zijn blijde dagen die ons hart vervullen met dankbaarheid en waarop
wij ten diepste weten dat leven heerlijk en mooi is, de moeite waard.

Altijd zal er vreugde zijn als wij respect, goedheid,
vriendschap en trouw ondervinden met medemensen.

Ook zal de stilte ons overkomen,
zoals op 29 juni in de vroege morgen bij Ann De Schryver.

Het leven wordt ons gegeven,
het leven wordt ons ontnomen, dat maakt ons droef.

Nu er zoveel op ons afkomt, wil de stilte van deze kerk
helpen om tot rust en dankbaarheid te komen.

Misschien kan een woord licht werpen op ons jachtig
bestaan. Misschien wordt ons vandaag
een teken van liefde gegeven.

Laten wij die weet hebben van vergankelijkheid
van de mens, elkaar steunen en vasthouden;

laten we dankbaar en zacht zijn voor elkaar
bij de her-innering aan onze geliefde moeder,
grootmoeder en overgrootmoeder, zus en tante.

AANWEZIG STELLEN — van moeke, oma, witte oma, BART & KATIE

Ons Moeke, Oma, ANNA MARIA CAMILLA PAULA werd geboren op 3 januari 1927 als tweede kind van August De Schryver en Maria Scheerders.

Na haar kwamen er nog 2 zussen en 6 broers. Ze waren dus met 10. Ze groeide op in Gent en ging daar naar school in Sint Bavo. Ze was kunstzinnig begaafd en startte een opleiding 'grafische' kunst.

Als adolescente zette moeke zich in bij de werken van Pater Antonius (een franciscaan) om arme mensen te helpen. Daarna schakelde ze over naar de scouts van Sint Barbara en werd er welpenleidster.

Tijdens de oorlogsjaren moest de familie – bonnemama en haar 10 kinderen - vluchten naar Frankrijk. Ze konden na enkele maanden veilig terug komen. (Hun vader die minister was verbleef in Londen)

Ze leerde Leo, haar toekomstige man, kennen toen hij zijn legerjas – waarvoor hij geld geleend had bij minister De Schryver – kwam terugbetalen. Moeke vertelde ons dat, toen ze de deur opendeed en die mooie man zag, dacht: "Het is deze of genen enen".

Ze is op het feest van OLV van de Rozenkrans – 7 oktober 1947 - getrouwd met Leo Van Cauwelaert. Lieven en Philip werden in Antwerpen geboren, hun eerste dochtertje Beatrijs in Amerika, waar vake gezonden was voor GM.

Lutgard en Joost zagen het levenslicht in Antwerpen. In 1954 verhuisden Leo en Ann met 5 kinderen naar Brasschaat. Daar werden in Zegersdreef 43 Katelijne, Patricia, Frances, Bart, Koen en Geert-Jan geboren. De voetbalploeg van 11 was compleet. Ann werd moeder van een kroostrijk gezin.

Moeke wijdde zich ten volle aan de opvoeding van haar kinderen. Ze was zorgzaam en toegewijd in alles wat ze deed. Ze kon lekker koken en probeerde geregeld nieuwe receptjes.

Als haar kinderen klein waren, en omdat vake geregeld langere periodes in het buitenland was voor GM, had ze hulp in het huishouden.

Samen met vake zette ze zich in voor onze vorming vanuit haar Christelijk geloof en scoutsprincipes. Trouw aan traditie stapte ze mee in de lijn van de vernieuwing in de kerk. Ze was geen meeloper, maar bleef respectvol kerkelijk en had een grote liefde voor moeder Maria.

Moeke werkte geregeld mee – eerder achter de schermen – bij schoolfeesten op de St Ludgardis openluchtschool en het St Michiel-scollege.

Moeke was ook een tijd pastoraal geëngageerd in Liturgie hier in St Antonius en in de diocesane pastorale raad.

Ze was sterk gelovig en wilde zich daaraan vasthouden vooral sinds vake in 1988 gestorven is.

Moeke las graag en veel, vooral haar krant kon ze niet missen.

Voor haar kwam familie, kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen altijd voor alles op de eerste plaats.

Lieveke, zoetje, popje...

Koosnaampjes die onze grote, witte oma met liefde uitsprak voor haar kleinkinderen en achterkleinkinderen.
Elk woordje klonk als een knuffel.

We dachten stiekem dat onze kranige, lieve oma er altijd zou zijn.
Ze was er gewoon altijd. Met haar zachte blik,
haar warme hart en haar wijze woorden.

Oma leerde ons denken in mogelijkheden. Dat je in elke situatie iets goeds kunt blijven zien – en dat dát kracht is.

Dankbaarheid, respect, écht luisteren, je verwonderen over de kleine dingen. Dat zijn waarden die we van haar meekregen. Niet met grote speeches, maar gewoon... door hoe ze was.

Oma wees ons telkens weer op de mezekes, het roodborstje, de eekhoorn in de tuin, en de bloemen die ze met zoveel liefde verzorgde.
Ze had een oog voor het kleine, het mooie, het stille.
En ze leerde ons om dat ook te zien.

Ik koester de zomers aan zee met haar.
's Morgens vroeg de zee in, samen met oma en haar iconische badmuts – een mode-item op zich. Onze oma had stijl.

Samen soep maken – komkommersoep of posteleinsoep – en natuurlijk haar legendarische tomate farcie. Altijd meer dan genoeg, want 'er kan altijd iemand onverwacht binnenspringen.' En dat gebeurde ook.

Alle kleinkinderen en achterkleinkinderen hebben gevoeld hoe attent ze was. Voor elke verjaardag een kaartje, altijd benieuwd naar hoe het op school ging, of bij de scouts.

Een kaartje sturen vanop vakantie naar de Zegersdreef.
Dat was een vaste gewoonte. Wie bij haar op bezoek kwam, kon op de kast of aan de muur de hele wereldreis van de familie volgen.
Instagram avant la lettre...

Oma leerde ons ook spaarzaam zijn. Een bassinke voor de afwas, niets van de groenten verloren laten gaan en alles kreeg een tweede leven.

In het mandje in de gang lag vaak een uitgeknipt krantenartikel of een boekje klaar – 'misschien wel interessant voor jou.'
Steeds in een gerecycleerde envelop, altijd netjes uitgeknipt en gEDA-teerd. Oma volgde onze interesses.

En wie iets nodig had – een lint, een knoop, een oude kaart, een mysterieuze schroef – vond het gegarandeerd in één van haar vele kasten. 'Wat je wegdoet, kan je niet meer gebruiken.' Zei ze dan. En gelijk had ze.

De Zegersdreef bij oma was voor velen van ons een rustplek.
Een bezoekje? Altijd welkom – maar wel even bellen, graag.
Een theetje, een stukje cake of een koekje uit één van de vele blikken en een luisterend oor. Oma was geen grote prater, maar ze luisterde als geen ander. En soms was één gevat antwoord van haar genoeg om alles te zeggen.

We zijn fier dat we deel uitmaken van de ketting die oma gemaakt heeft, een ketting die sterk en stevig genoeg is, net als de principes en waarden die oma aan ons allen heeft meegegeven.

We hebben ontelbare mooie herinneringen.
En die dragen we mee, diep in ons hart.

Dank je wel, lieve oma. Slaap zacht.

Lieve Oma,

Onder uw vleugels groeide een grote clan.
'Een groot gezin is een bron van oneindige liefde,
vreugde en herinneringen.

In een groot gezin leer je om te delen, te vergeven en onvoorwaardelijk
lief te hebben.

In een groot gezin leer je organiseren, feesten en dat veel handen een
groot werk klein maken.

In een groot gezin leer je de waarde van familie,
bestaat er een warme en koude kant en
worden er schorten doorgegeven om de afwas te verdelen'

Lieve Oma,
waanzinnig trots dat ik deel uitmaak van die fantastische clan!

Veel liefs, voor altijd.

HOMILIE — pastoor MICHEL BAERT

Beste familie, vrienden, en allen die hier vandaag samen zijn om afscheid te nemen van Ann, van moeke, van oma.

We zijn hier samen in een moment van dankbaarheid en liefde. Dankbaarheid voor het leven van Ann – een vrouw met een warm hart, een open geest, en een diepe, stille kracht. Liefde, omdat haar leven doordrongen was van die ene grote waarheid uit het evangelie van Johannes: *‘Houd van elkaar, net zoals Ik van jullie houd.’*

Ann heeft die opdracht met heel haar wezen belichaamd. Haar leven was niet luid, maar intens betekenisvol. Geen grote woorden, maar kleine daden. Geen haast, maar trouw.

Op 29 juni is Ann heengegaan – op het feest van Petrus en Paulus. Een mooi toeval... Ze had wat van Petrus, de man die trouw was aan traditie, die zijn fundament zocht in vaste waarden. Maar ook wat van Paulus – de visionair, de reiziger, de man die durfde vernieuwen en kritisch durfde zijn op een té wetgericht geloof, omdat hij wist: *de liefde is belangrijker*. Ook bij Ann ging het niet om regels, maar om relaties. Niet om prestige, maar om nabijheid. Ze bleef kerkelijk, maar niet kerkelijk betuttelend. Ze was gelovig, maar niet gesloten. Ze was trouw, maar ook vrij.

In de eerste lezing lazen we een fragment uit Pollyanna, een boek dat haar als jong meisje raakte. De kunst om altijd toch blij te zijn... het klinkt eenvoudig, bijna kinderlijk, maar is fundamenteel. Ann kon het: het goede blijven zien, ook als het leven krukken gaf in plaats van poppen.

En dát is geloof. Niet naïef optimisme, maar een overtuiging dat liefde en vreugde zelfs in tekorten kunnen wortelen.

De rode draad in haar leven was dat geloof. Samen met Leo – vake – voedde ze een gezin met 11 kinderen op. Ze gaven hun kinderen alle kansen om hun toekomst op te bouwen. Hun opvoeding was Christelijk, maar nooit begrenzend. Wel uitdagend, verruimend, stimulerend.

Ze stimuleerden hun kinderen om het huis uit te vliegen en ... als het kon naar het buitenland te gaan dat zou een heel ver-reikende en verrijkende ervaring worden. Moeke heeft de kinderen ook gaan opzoeken in het buitenland, tot in andere continenten.

Ook als de kinderen reeds lang het nest uitgevlogen waren, bleef het huis in de Zegersdreef een thuis, stond haar deur altijd open. Haar huis was een thuishaven, een plek van troost, van warmte, van rust.

Ze hield van haar tuin, van bloemen, van de vogeltjes en de eekhorentjes. In het kleine vond ze het grote, in het alledaagse het wonderlijke. Haar kleinkinderen en achterkleinkinderen waren haar oogappels – ieder van hen een uniek stukje van haar levenswerk.

Ann was een vrouw van traditie én vernieuwing. Ze las veel, ze bleef haar geloof vormen en verdiepen in lectuur, het volgen van conferenties, het delen van het geloof in de gezinsgroepen. Haar geloof beef ook niet bij woorden, ze beleefde in haar toewijding op de eerste plaats aan haar gezin, maar ze engageerde zich ook voor scholen, de missie, de parochie, het bezoek van bejaarden in een tehuis die weinig of geen bezoek ontvingen... Lange tijd, tot ze mobiel was, was Ann elk weekend in de kerk voor de zondagsmis. Ze kwam me telkens voor en na de viering vriendelijk groeten en was telkens heel dankbaar.

Jullie hebben ervoor gezorgd dat moeke zo lang mogelijk thuis kon blijven wonen, in haar vertrouwde omgeving. Ook toen moeke in het Woonzorg Centrum was, hebben jullie haar met veel liefde blijven omringen.

Aan het einde van haar leven was er rust. Sereen, zacht, liefdevol. En nu... mogen we geloven dat ze thuiskomt. Bij Hem die haar het leven schonk en bij hen die ze liefhad en ons reeds zijn voorgedaan naar het andere leven.

Boven haar rouwbrief lezen we de woorden:
'Moeders gaan, ze sterven niet. Ze leven om te geven.
Zolang men moederskinderen ziet, zo lang zal moeder leven.'

En zo is het: Ann leeft voort in al diegenen die haar hebben gekend en bemind.
In haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen leeft haar zorg, haar kracht en haar vreugde voort.

Laten we haar danken voor wie ze was.
En laten we al wat mooi en goed was in haar leven
dankbaar meedragen en navolgen in ons leven.
Dat we elkaar liefhebben zoals zij ons heeft liefgehad.

Amen.

DANKWOORD — van achterkleinkind, MIA

Witte Oma

Omdat sommigen van de achterkleinkinderen meerdere oma's hebben, noemden wij haar Witte Oma. Ze woonde ook in een groot wit huis, de Zegersdreef, waar iedereen altijd welkom was.

Op bezoek bij Witte Oma was altijd een avontuur.

Wat een groot huis is dat zeg. Met ontelbaar veel kamers en kasten, met een hele geschiedenis en zo veel verhalen. En speelgoed van vroeger, een echt winkeltje, een oude telefoon, op de piano spelen in de Grote Kamer. Of de tuin in, klimmen in de bomen en rododendrons, de eieren van de kippen halen, spelen met de neefjes en nichtjes.

Met Pasen lag de tuin vol met eitjes, en met Kerstmis lagen er zo veel pakjes onder de boom, maar vooral waren altijd zo veel mensen, zo veel familie. Bij Witte Oma leerden wij onze grote familie kennen. Sommigen als we daar op bezoek waren, want er kwam altijd wel iemand langs. Anderen via de foto's die overal staan en de vakantiekaartjes, het hing er echt vol van. De vele tantes en nonkels, die moeke zeggen, hun kinderen en kleinkinderen, en zij die er niet meer zijn, allemaal familie van Witte Oma, en van ons.

Witte Oma had altijd aandacht voor waar je mee bezig was en had de volgende keer een krantenknipsel opzijgelegd over iets dat je haar had verteld. Of ze had nog wel iets liggen, om te knutselen, soms al heel lang want we kregen eens een paasboekje uit de jaren 60.

Ook op onze verjaardagen of andere feesten was ze er vaak bij, en ze bracht altijd de beste kadootjes mee. Om te lezen, om de natuur met in te trekken, om te handwerken of te knutselen, nuttige dingen of iets om te leren.

Maar het was altijd het gezelligst als we een gewoon bezoekje brachten. De theepot met de muts kwam op tafel en de cake of koekjes die we mee brachten gingen open. Als ze zag dat je stukje op was, kreeg je meteen het volgende aangeboden, pakt nog eentje. Ze was oprecht blij je te zien en glimlachte met onze verhalen.

Wij hoorden ook verhalen over Witte Oma. Over Ann, die de dochter was van een minister en woonde in Gent en Belsele, als jong meisje op internaat zat in Engeland, in België en het buitenland de oorlog meemaakte, hoe ze Witte Opa leerde kennen, als jonge moeder in New York woonde, in Brasschaat als moeke zo'n groot gezin heeft grootgebracht in haar grote witte huis, en als Oma onze ouders heeft verwend over heel het land en ver daarbuiten.

We zijn trots dat we haar 3de generatie kinderen, haar familie zijn. Witte Oma, wij gaan je nooit vergeten.

DANKWOORD — van achterkleinkind, GUS

ik wil graag vertellen dat ik het heel leuk vond bij witte oma
ik mocht er voetballen in de grote tuin,
in de rododendron klimmen,
eitjes rapen,
ook mocht ik op haar schoot zitten,
Dag lieve witte oma.

**DANKWOORD — van de kleinkinderen,
oudste en jongste kleinkind JORIS & EMMA**

EMMA Zie ons hier nu staan.
Wij hadden het bijzondere voorrecht om op te groeien in een grote familie en zijn trots en dankbaar dat we daar deel van mogen uitmaken.

Als kind kijk je met verwondering naar die familie.
Zo groot, zo levend, en zo luid... En in het midden? Onze Oma:
het kloppend hart. Wijs, glimlachend en twinkelde oogjes.

Want je zou denken, dat je uitgeput raakt, na 11 kinderen de tijd van hun leven te geven, maar onze Oma besloot om dat nog eens 30 keer te doen, en daarna terug voor de exponentieel groeiende achterkleinkinderen. Keer op keer, zorgde ze voor onvergetelijk plezier.

JORIS 98 keer heeft Oma de seizoenen zien komen en gaan, bijna een eeuw van bloesems, zomerzon, vallende bladeren en sneeuw vooral in de Zegersdreef 43. Het is dé magische plek van samenkomen en ontmoeten, van familiefeesten en dankbare herinneringen.

Een leven lang van zorgen en voeden, van lachen en huilen, van geven zonder vragen. Ze was de stille zekerheid in ons leven - een zachte kracht, altijd aanwezig, nooit opdringerig.
Een plek waar je kon landen, thuiskomen, op adem komen.
A home away from home

Het grote witte huis met grote tuin. Te bereiken, langs het rondpunt met de olifantjes, over de hobbelige kasseien en herkenbaar aan de brievenbus met de eekhoorn. Een plek waar je altijd welkom was. Waar je je aankomst meldt door drie keer kort te bellen aan de zijdeur, 't is familie!

EMMA Logeren was altijd een feest, soms zelf in het grote bed van Oma. Onder frisse lakens en ruwe dekens, voor het slapen een kusje, een kruisje en "God zegene en God beware u".
De ontbijttafel stond 's avonds al gedekt, het was uitkijken naar de porridge en boterhammen op plankjes, met een plattekaasje on the side.

In Oma's tuin, kwamen de seizoenen pas echt tot leven: eerst de sneeuwkllokjes, dan krokussen, vervolgens blauwe druifjes en narcissen. En als de tulpen kwamen piepen, was het tijd voor de paasbrunch.

De collectie mandjes om paaseieren te rapen hebben alle generaties gedeeld. De buit werd altijd eerlijk verdeeld door... Oma.

Als je erover nadenkt, werd het concept "Brunch" eigenlijk uitgevonden op de Zegersdreef - zodat iedereen van ver of dichtbij, jong en oud, kon langskomen ergens tussen ontbijt en middagmaal met een glaasje wijn vanaf het toegelaten werd. Gezellig gekeuvel, drukke nonkels en tantes - en daartussen zat Oma, een bron van rust.

De tafels werden met de jaren langer tot zelfs het kleine kamertje werd ingepalmd. Het kamertje van Oma, waar ze haar brieven en kaartjes schreef die je herkende voor je ze had opengedaan, met een korte, maar oh zo warme boodschap in. Dit is ook het kamertje waar de telefoon rinkelde: welk familielid uit een ver land hing er deze keer aan de lijn?

JORIS In de zomer was de Zegersdreef een toevluchtsoord: fris, stil, menig student vond er verkoeling én concentratie. In de meer zorgeloze zomers (zou ik schrappen) werd er lustig in de tuin gespeeld. Met neven en nichten kampen bouwen in het bos of op het klimrek, klauteren in de rododendrons. Onder de 3 berken en de grote eiken, met één afhangende tak. In het zwembadje, in de zandbak, in het boshuisje, vlierbessensap drinken uit inox bekers ... Oma's tuin wist ons te entertainen. Op die plek zomerdagen doorbrengen was vakantie op zich.

Met Oma op stap gaan was ook een belevenis, rijden via de Oude Baan, langs de honingwinkel, naar Groenhof, naar SVK of naar Gent. Ze hield altijd een arm voor je als ze moest remmen - haar eigen ingebouwde veiligheidssysteem.

In Belsele de tuin rondgaan, langs de draaiende molen en de krolende berg, met de kar naar de moestuin, langs de apentreiter en het kabouterjesmos, om stekelbezen en rode bessen te plukken. We kennen allemaal de weg naar het winkeltje, het bruggetje, de Ginkgo Biloba en de Japanse Tuin.

In augustus was er de jaarlijkse uittocht naar Oostduinkerke. Waar alle families een plekje huurden in de schaduw van "de Harpoen". Oma die bij het krieken van de dag opstaat om een frisse duik in de zee te nemen. Garnaaltjes pellen of boontjes doppen, Oma was altijd bezig.

Steevast werd deze zeeperiode onderbroken door de jaarlijkse Moederkesdag op 15 augustus in Belsele. Waar we op verse wortels knabbelden en cola dronken uit een flesje met een rietje.

EMMA De tuin van de Zegersdreef krijgt prachtige kleuren, de gevallen bladeren vormen groten hopen waarin je kan springen. 'Niet binnen met vuile voeten' hing aan de deur.

We kunnen binnen spelen in het winkeltje, met de soldaatjes of met de bouwblokken, een gezelschapsspelletje, de verkleedkoffer, of de agenda's in het schoolbankje nog eens bovenhalen.

Oma had een knutselkast en een knutselkamer, met gouden papiertjes van karamellen, lintjes van pakjes die ze vorige Kerst gestreken had. Oma heeft altijd iets liggen waar ze je mee kon bezighouden. Niets was ooit teveel en we mochten bijna alles.

Ondertussen is ze druk bezig in de keuken, met het maken van die overheerlijke kweperengelei, er staat een grote koperen pot op het vuur, omgekeerde stoelen met een zeefdoek en een leger glazen bokaal staat klaar.

Of soep natuurlijk, dan vulde de keuken zich met een heerlijke geur, de kommen met warmte, en het huis met rust. Verse groenten, wat kruiden, een snuifje zout en wat tijd - meer is niet nodig. Soep geeft veel en vraagt weinig. Net als Oma. Misschien was dát wel haar geheim. Het regent pijpenstelen, maar oma hoor je nooit of te nimmer klagen. Zelfs als haar bezoekers geen vreugde brengen bij het komen, brengen ze vreugde bij het gaan.

JORIS Het is koud buiten, de luiken en gordijnen gaan toe maar de verwarming gaat nog niet aan. Ondanks de gezellige openhaard is het binnen niet al te warm. Als je naar Oma gaat in de winter, doe je best je skipak aan.

Een bezoekje brengen is altijd met een tasje thee. Uit een grote pot thee onder de nog grotere theemuts en een mix van twee verschillende zakjes. Met een stukje cake, of een koekje uit een blikken doos van de Queen, haar leeftijdsgenote, met wie ze wel wat gelijkenissen had. 'Als je een appelsien met mes en vork kan eten, moet je wel van koninklijke bloede zijn'.

EMMA Het hoogtepunt van de winter zijn de feestdagen in de Zegersdreef. Dan transformeerde het huis van Oma zich tot een magische plek, een plek vol warmte, gezelligheid en leuke chaos. Opnieuw lang gedekte tafels met gekleurde glaasjes en verschillende servietten, bedrijvigheid in de keuken en een stroom van aankomers die blijft duren tot de eersten vertrekken.

Een prachtige versierde kerstboom in de grote kamer die vol hangt met slingers en ballen en ontzettend veel kerstlichtjes. Al moest je de kerstboom soms zoeken in die berg van pakjes: pure Kerstmagie. Oma heeft zich goed voorbereid en al weken de voeten onder haar lijf gewinkeld om voor alle kleinkinderen en achterkleinkinderen het perfecte cadeau uit te kiezen, altijd raak.

Na het uitdelen van de cadeautjes lezen de volwassenen hun versjes voor in de grote kamer en was het voor ons tijd voor 'The Snowman'.

Allerliefste Oma van de hele wereld, wij zijn u ontzettend dankbaar dat je zo lang in ons leven was. Ons hart is vol van jou.

De sneeuwman smelt, maar warme, dankbare herinneringen blijven.

DANKWOORD — van de kinderen, GEERT-JAN

Lieve Moeke, lieve warme familie en vrienden,

Toen mijn broers en zussen me vroegen om vandaag een afscheidswoord te spreken uit hun naam, wist ik meteen dat ik dat graag en met een zekere fierheid zou doen.

Ik heb altijd graag voor jou gesproken, Moeke. Liefst op een verjaardag... gelukkig zijn er daar heel veel van geweest. Maar spreken op deze dag – de dag waarop we afscheid van jou nemen – is toch helemaal anders.

Moest ik overleggen met mijn broers en zussen over wat ik zou zeggen? Of zouden ze me gewoon vertrouwen? Ik ben tenslotte de jongste van het grote gezin. Stel dat we hierover zouden discussiëren, allemaal samen aan jouw tafel, dan zou jij zachtjes rechtstaan en even in de keuken gaan kijken of er nog wat afwas was. Want zo was jij. Je liet ons praten, je genoot ervan. Al was je het er niet altijd mee eens – en dat wisten we ook.

Vandaag, Moeke, willen we je in naam van al je kinderen vooral bedanken. Voor het leven dat je ons gegeven hebt. Voor alle fijne momenten die ons bestaan zo rijk en waardevol maakten. We willen je bedanken voor al dat uitzonderlijke.

Zo gaf je mij al meteen vijf broers en vijf zussen cadeau. Allemaal anders, precies doordacht: de ene wat slimmer, de andere wat sterker. De ene liever, de andere wat kunstzinniger of geloviger. En dat allemaal nog voor ik goed en wel geboren was.

Er stond ook al een mooie villa in Brasschaat, met een grote hof, elke dag verse soep, een hoofdgerecht, en – onmisbaar – een heerlijk dessert. Ik denk dat mijn broers en zussen ook kunnen beamen dat we dikwijls de vraag kregen: hoe is dat eigenlijk, zo opgroeien met elf? En we vertelden dan graag met trots onze verhalen – het ene al wat straf-fer dan het andere, afhankelijk van wie het vertelde. Alsof het onze prestatie was.

En terwijl ons leven vorderde, groeide ook ons respect voor jou. Hoe heb je dat allemaal kunnen sturen, dag na dag? Naarmate jij ook wat ouder werd, leek het wel alsof je het nóg beter deed. Met één blik, een gebaar, een zachte aanwijzing – we begrepen elkaar steeds beter.

Lieve Moeke, ik heb je ooit gevraagd of je wist waar je aan begon toen... samen met Vake. Of er een plan was. Dan glimlachte je, met fonkeltjes in je ogen. Want dat avontuur met die elf kinderen was nog maar het begin van jouw gezin. De meesten van ons brachten nog een man of vrouw bin-nen – sommigen zelfs twee – En we begonnen zelf ook bijna allemaal vol goede moed aan kinderen. Maar we beseften al snel: wat jullie gedaan hebben, is niet te evenaren. Alleen Lieven en Lief kwamen in de buurt, met hun zes.

Het zijn er uiteindelijk veel geworden, kinderen, kleinkinderen én achterkleinkinderen. En ik weet zeker dat ik ook in hun naam mag zeggen: dank je, Moeke, voor al die kostbare momenten.

Je gaf ons zo veel.
Je leerde ons wat belangrijk was.
Je hield ons op de hoogte.

Een bezoekje aan jou was nooit compleet zonder even in de mand onder het gangtafeltje te kijken – op zoek naar een envelop met onze naam, gevuld met een knipsel uit een krant of magazine. We lachten daar soms om, maar het verwonderde ons telkens weer hoe je precies dát had uitgeknipt wat we zelf net gemist hadden. Moeke, hoe deed je dat toch?

Wat ik heel zeker weet, is hoe graag we jou gezien hebben. En hoe diep dankbaar we zijn dat wij jouw kinderen mochten zijn. Je hebt een bewonderenswaardig leven geleid – zonder afgunst, en met liefde voor iedereen.

Nu wil ik jullie graag allemaal uitnodigen om een warm warm applaus te geven voor onze Moeder, onze Oma, ons lieve voorbeeld.

Er volgt een overweldigend lang applaus, waarbij GJ moet ingrijpen en afsluit met 'Moeke, Oma had dit meer dan voldoende gevonden'

OP DE BEGRAAFPLAATS — KOEN

Familie en vrienden,

We hebben geluk gehad.

Geluk gehad dat Moeke & Vake elkaar zijn tegengekomen.
Hun liefde voor elkaar heeft ons geïnspireerd om er samen voor te gaan.
Samen, met een groot gevoel voor vrijheid, zelfontwikkeling en het motiveren en inspireren van de mensen rondom ons.

Net zoals Moeke op haar manier tewerk ging
heeft ze ons ook gestimuleerd om onze eigen weg te gaan
Doe wat je moet doen, doe je taken snel en goed,
Daarna neem je, je tijd en ontwikkel je, jezelf.

Vrijheid moet je leren dragen zei Moeke,
door verplichtingen te vervullen.

Respecteer de ouderen, help mensen in nood,
leer van hun kennis en evolueer zelf.
Moeke wees er ook op dat je creatief moest zijn, kleurrijk,
dit geeft je leven energie.
Verspil niets, wees zuinig, hoorde er altijd bij.

Aan mij vertelde ze dat als je iets doet, wat het ook is,
je moet proberen de beste te zijn
Doe je best en blink uit.
Volhouden en “never give up”
Accepteer wat je op je pad tegenkomt, doe voort en zie niet om,
het verleden kan je niet veranderen.

De twinkelingen in Moeke haar ogen verraden haar durf, fantasie en
motivatie om altijd vooruit te willen kijken.

Moeke was een sterke vrouw die zich ten dienste stelde van haar gezin
en geloof.
We zullen Moeke missen.

OP DE ZEGERSDREEF 43 — MICHIEL

Lieve familie, vrienden,
Lieve kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen

We zijn hier vandaag samen om het leven te vieren van Oma.
Ann Deschryver. Moeke. Oma. Witte Oma. Grote Oma. Opper Oma.
Liefde kent vele namen.

Vandaag is een ode aan mijn Oma,
– aan haar stille kracht.
Aan een leven dat zoveel andere levens heeft gedragen.

Luister – naar deze plek.
Het ritselen van de bladeren. Het ruisen van de bomen.
Dit is herinneren.

We staan hier,
onder de winter- en zomereiken,
bij de drie berken.
Op jouw terras, waar de Japanse anemoon op springen staat.
In jouw tuin.
Achteraan de kippen.
De vogeltjes verzamelen daar onder de laaghangende takken.
De uil op zijn vaste plek.
En ergens –altijd onverwacht – het getik van een specht,
of een flits van een eekhoorn.

Alles wat hier groeit en leeft,
Heeft zij zien komen en gaan.

Hoe vaak heb jij hier gezeten, Lieve Oma.
tussen de bomen, onder het gefluit van de vogels,
met het ritme van de seizoenen als houvast?

We zijn nu samen op de plek waar jij het allerliefste was.
In jouw huis, waar de meeste van je kinderen zijn geboren.
Waar jij een thuis maakte,
Voor velen.

In jouw tuin.
In jouw keuken.
Waar soep geurde.
Waar generaties groeiden.
Zonder haast. Met zorg. Met tijd.
Altijd iets op tafel.
Zo smaakt thuis. Zo ruikt liefde.

Hoe vaak heb jij je aangepast?
Afscheid genomen. Losgelaten.
En telkens opnieuw het leven aanvaard.

Je doorstond de seizoenen.
Boog voor wat kwam. Liet los wat ging.
Koesterde wat bleef;

Altijd met waardigheid. Met respect.
Met dankbaarheid.

Toen woorden moeilijker werden,
bleef je spreken – met een knik, een kneepje in de hand,
je minzame glimlach.

En altijd die blik. Blauw, fonkelend, ondeugend.
Ogen die alles zagen.

De herinnering aan jouw pretoogjes blijft.
– de stille knipoog naar jouw levenslust.

En de laatste jaren fluisterde je zacht:

“Dank voor de goede zorgen”

Jij was het licht achter het raam.
De rust in de chaos.
De geur van soep.
Een kus en een kruisje.

Dat jouw rust en wijsheid mogen neerdwarrelen op ieder van ons.
Dankjewel aan iedereen die mee geholpen heeft
zodat Oma ZO lang hier mocht zijn,
op de plek waar ze het allerliefste was.

En daarom wil ik nu,
Vol trots en met veel liefde,
jullie eerste exemplaar overhandigen
van het COOKBOOK – familierecepten van Ann Deschryver.
een kroniek van Oma's leven vanuit de keuken

Niet alles wordt uitgelegd.
Niet alles wordt opgeschreven.
Hier wordt kennis wordt doorgegeven in handelingen,
blikken, gebaren – in stilte.

Dit boek is een eerbetoon,

Dit boek is met passie gemaakt.
Het resultaat van jouw liefde:
Onvoorwaardelijk. Onvervangbaar. Onvergetelijk.
Een ode aan haar keuken,
aan haar erfgoed, haar tradities,
aan alles wat ze deelde
-met haar kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen
en wie maar mee aan tafel schoof.

Een verhaal in geuren, smaken en herinneringen.

En ook: een nieuw begin.
Want dit boek is niet af.
Er zijn nog lege bladzijden.
Witruimte, zoals ze zelf voorstelde:
“Zodat iedereen zijn eigen aanpassingen kan noteren”

Wat ik hier in handen hebt, is geen kookboek,
maar een uitnodiging.

Om te experimenteren, te proeven, aan te passen,
En bij te kruiden,
met veel liefde
Zoals zij het deed – een leven lang.

Voor mijn allerliefste Oma van de hele wereld
Veel plezier. Veel eetgenot.

God bless you.

DANK U – tante Bea
Al het langst, en altijd het dichtst bij Oma.
Steun en toeverlaat, vertrouwelingen,
en de zachte kracht achter de schermen.
Je nam de organisatie van de familiefeesten over,
toen het voor haar wat te veel werd.
Oma haar dag was pas compleet als jij was binnengesprongen.

DANK U – tante Lut
Voor je trouwe bezoeken en vaste momenten.
Voor de liters soep in de diepvries,
en je legendarische spaghetti'saus -
die absoluut een plek verdient in dit boek.
Oma hield ervan.

DANK U – nonkel Joost
Op jou kon ze altijd rekenen,
al wist niemand precies wanneer.
Maar één ding stond vast:
je stond er. Om te helpen,
om te zorgen, om haar te doen lachen.
En je lach als antwoord – dat was het mooiste.

DANK U – tante Katie
Voor je trouwe zorg, je boterhammenbezoeken,
je nabijheid op de Zegersdreef én in Kapellen.
En ja, ook je kookkunsten zijn meegegroeid.

DANK U – tante Patsy
Voor je wervelwind aan energie.
Als jij langskwam, stond het meubilair net anders.
Altijd was er tijd voor een handmassage,
een zachte crème, een lief gebaar.
Oma genoot.

DANK U – tante Ceska
Om haar te blijven uitdagen en prikkelen.
Met puzzels, foto's, krantjes, verhalen.
En voor het koesteren van de band met de familie Deschryver -
haar bloed, haar trots, haar hart.

DANK U – nonkel Bart
Vanop afstand, maar altijd nabij.
Je nam haar mee naar de beste restaurantjes,
en toen dat niet meer kon,
bracht jij de smaken naar haar toe.
Met veel liefde, met zorg.

DANK U – nonkel Koen
Toen Oma haar geliefde huis verliet,
bracht jij haar tuin en keuken mee -
op print, in beeld, in gevoel.
En het volgende familieproject...
het digitaliseren van haar filmpjes - dat geef ik graag aan jou door.

DANK U – nonkel Geert
Als jongste wist jij stevast
een grote glimlach op haar gezicht te toveren.
Altijd verwennerij. Altijd plezier. Altijd liefde.

DANK U – nonkel Philip
Je zat altijd recht tegenover haar.
Na je pensioen kwam je trouw wekelijks,
altijd met een taartje –
altijd met tijd.

DANK U – Lieven. Mijn Vake.
We weten zeker: je zou trots zijn.
Op je kinderen.
Die samen zo dicht bij Oma stonden.
Die haar leven lang hebben mee gedragen.
Oma had een groot hart voor iedereen.
Maar na jouw dood,
was er voor ons altijd
dat beetje extra liefde.
Zorgzaam. Troostend.
Onvoorwaardelijk.

Vandaag vieren we het leven. Op Oma!

Nu mag je het pakje openen.

‘t Schijnt je niets geen moeite te kosten om overal blij om te zijn,’ antwoordde Nancy, die had gezien hoe dapper Pollyanna was toen ze op het zolderkamertje moest slapen.

Pollyanna lachte zachtjes.

‘Ja, dat is trouwens altijd de kunst.’

‘De kunst?’

‘Ja, de kunst om altijd toch blij te zijn. Het is een kunst die vader me geleerd heeft. We hebben het spel altijd gespeeld, al van toen ik een klein meisje was... Ik leerde het aan vriendjes, en die spelen het ook.’

‘Hoe gaat het dan? Ik begrijp niet veel van kunstjes.’

Pollyanna lachte weer, maar ze zuchtte daarbij.

‘Kijk, we zijn het spelletje begonnen met een paar krukken, die in een kerstpak van de zendingspost gekomen waren.’

‘Krukken?’

‘Ja, weet je, ik wilde graag een pop. Papa had het zo opgeschreven. Maar... toen het pak aankwam, zat er een brief bij dat er geen poppen geleverd waren, maar wel krukken. Daarom werden er krukken meegestuurd – want ze zouden misschien ooit eens van pas kunnen komen.’

‘Nou, ik moet zeggen dat ik daar geen kunst in zie,’ zei Nancy bijna geërgerd.

‘Toch wel. Dé kunst is juist om overal iets aan te vinden waarover je blij kunt zijn, al was het nog zo raar,’ zei Pollyanna ernstig.

‘En toen zijn we ermee begonnen – met de krukken.’

‘Maar, goede hemel, ik kan niet begrijpen dat je iets goeds kan vinden in het krijgen van krukken terwijl je een pop wil hebben?’

Pollyanna klapte van plezier in haar handen.

‘Jawel Nancy, jawel! Ik kon het ook eerst niet zien, papa heeft het mij verteld.’

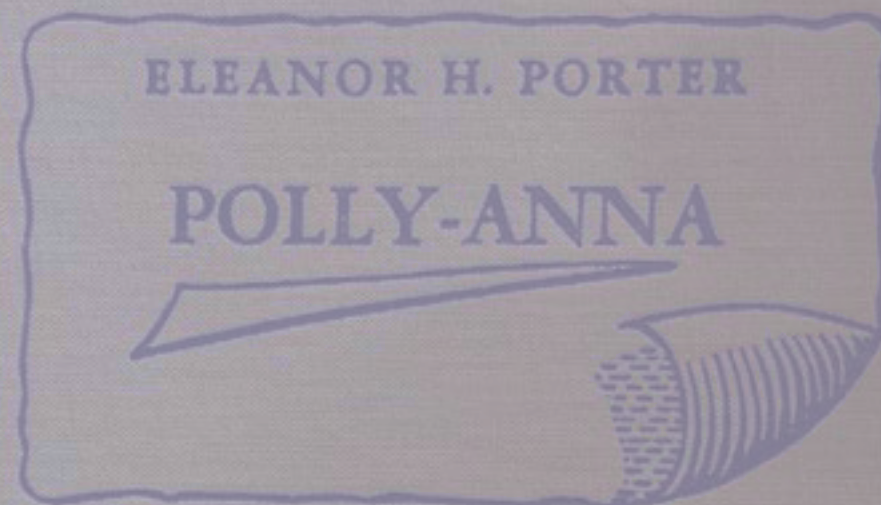
‘Dan moet jij het mij nu ook maar eens vertellen,’ zei Nancy.

‘Gut, wel, je moet alleen maar blij zijn dat je die juist níét nodig hebt!’ juichte Pollyanna triomfantelijk.

‘Zie je, ‘t is doodgemakkelijk als je maar eerst weet hoe je het moet doen.’

STUKJE UIT HET BOEK POLLYANNA — van LEONOR PORTER gebracht als 1e lezing door CESKA

*een boek dat voor moeke dierbaar was. Ze las het als jong meisje.
Het verwoordt duidelijk de filosofie waarin moeke ons, haar kinderen,
heeft opgevoed.*

Woorden en herinneringen die bloeien in de lente, stralen in de zomer, rijpen in de herfst en warmte geven in de winter.

© foto's en illustraties

opgemaakt door
Michiel Van Cauwelaert

Oogst 2025.

